

Deși era întunecoasă și plină de funingine, gara din Pebbleton strălucea în ceață. Lămpile electrice de deasupra peronului se reflectau pe mii de suprafețe: bălțile de lângă șine, ferestrele șiroind de ploaie ale gării, umbrele ridicate deasupra siluetelor înghesuite și neclare de pe peron. Unei persoane pline de imaginație, scena i s-ar fi părut ca ruptă dintr-un basm, o

întrunire magică într-o pădure întunecată, umbrelele aplecându-se ca niște ciuperci asupra poporului de zâne.

De fapt, exista o astfel de persoană care privea de la fereastra trenului ce se apropia, un băiat plin de imaginație (deși imaginativ era puțin spus), iar trăsăturile scenei de basm le remarcase imediat. Observase, de asemenea, multe alte lucruri, precum propoziția: *Strălucea în ceață; trenul a șuiert și eu am ascultat*, o idee poetică șerpuind ca un tren, ceea ce îi făcea plăcere. Însă mintea băiatului era cel mai mult preocupată de faptul că se dădea jos în gara Pebbleton – era capătul călătoriei sale cu trenul; de acolo începea necunoscutul.

Se întoarse către însoțitoarea sa, o femeie în vârstă, durdulie, care avea niște ochelari atât de mari, încât marginea pălăriei se sprijinea de rama lor.

— Ce nume să-i dăm, doamnă Ferrier –, o sosire sau o plecare?

Doamna Ferrier puse andrelele deoparte.

— Cred că amândouă se potrivesc, Nicholas. Sau cum dorești tu. Își închise geanta și privi pe fereastra murdară. E o noapte urâtă pentru amândouă.

— Să vă spun ce gândesc, doamnă Ferrier?

— Doamne sfinte, nu, Nicholas! Va dura ore întregi și avem numai câteva clipe la dispoziție. Uite, am ajuns.

Bătrâna se întoarse de la fereastră ca să-și aranjeze înfățișarea, deși o făcuse deja înainte de a se urca în tren. Nicholas

se îndoia că el se schimbase mult de-a lungul călătoriei lor de jumătate de zi cu trenul, iar chipul lui reflectat în ochelarii enormi ai doamnei Ferrier îi confirmă părerea. Era tot un copil de nouă ani, slăbuț, blond, cu haine de pânză și un nas nenorocit. Într-adevăr, nasul lui era atât de lung și de borcânat, încât distrăgea imediat atenția de la singura lui trăsătură frumoasă – ochii verzi, strălucitori și ștregari – deși doamna Ferrier remarcase deseori că dacă într-o zi Nicholas va purta ochelari, nasul său îi va fi de mare ajutor la aceasta. Ea îi spusese că era întotdeauna o idee bună să fii optimist.

— Ei bine? întrebă el pe când ea îl studia. Credeți că o să mă accepte? Sau mă vor trimite înapoi și vor păstra banii pentru tot deranjul?

Doamna Ferrier își strânse buzele.

— Nu fi obraznic, Nicholas, te rog. O spun de dragul tău. Pentru *mine* nu mai contează, nu-i așa? Poartă-te frumos și fii de folos la orfelinat. Pornește cu dreptul și o să-ți prindă bine.

Nicholas se prefăcu surprins.

— Ah! Vă doriți să fiu fericit, doamnă Ferrier?

— Bineînțeles că o doresc, pufăi bătrâna în timp ce se ridica cu greu în picioare. Vreau ca toți să fim fericiți, nu? Acum, urmează-mă și vezi să nu mă calci pe pantofi.

Doamna Ferrier și Nicholas au fost singurii pasageri care s-au dat jos din tren. Mai mulți însă au urcat și au aglomerat coridoarele pe când își închideau umbrelele și își scoteau

pardesiele. Când bătrâna și însoțitorul ei au reușit să coboare pe trepte, peronul gării era pustiu, cu excepția unui bărbat într-un costum gri închis, cu pălărie, care stătea țeapăn sub umbrelă. Când îi văzu, înaintă ca să o protejeze pe doamna Ferrier cu umbrela. Era atât de înalt, încât atunci când se aplecă deasupra lui Nicholas, din chipul lui se vedeau numai bărbia ascuțită, ieșită în afară, și nările adânci. Costumul lui avea un miros vag, plăcut, de tutun de pipă, care îl încântă pe Nicholas. Prima impresie a băiatului a fost neutră până când domnul Collum, după cum se numea bărbatul, se prezentă doamnei Ferrier și îi spuse lui Nicholas să se grăbească să-și ia cufărul.

— Nu am niciun cufăr, domnule, zise Nicholas, clipind din cauza ceții (căci nu se afla sub umbrelă). Am doar această valiză. Eu sunt Nicholas, domnule. Nicholas Benedict. Întinse mâna.

— Nu ai cufăr? spuse domnul Collum încruntându-se. Păi, e destul de obișnuit, deși nu mă așteptam la asta. Vedeți dumneavoastră, nu m-am mai întâlnit cu un copil la gară până acum. Se adresa direct doamnei Ferrier și părea că nu observase mâna întinsă a lui Nicholas. Am devenit director la Conac doar în primăvară, așa cum sunt sigur că domnul Cuckieu v-a spus.

— Conacul? zise doamna Ferrier nedumerită.

— Iertați-mă, spuse domnul Collum. Probabil cunoașteți orfelinatul sub numele de Casa Rothschild sau Casa 'Child, după cum mai este prescurtat. Totuși, în această regiune este

destul de uzual să prescurtezi și mai mult denumirea pentru ușurința comunicării, așa că noi îi spunem, pur și simplu, Conacul. Reședința de la Casa 'Child este singurul conac din zonă, astfel că nu apar confuzii.

Nicholas începu să pună o întrebare, însă, deși se exprimă clar și politicos, domnul Collum continuă să discute cu doamna Ferrier, ca și cum Nicholas nu rostise nicio vorbă.

— Acum, doamnă, spuse domnul Collum, permiteți-mi să vă însoțesc în clădirea gării unde puteți aștepta la adăpost de umezeală. V-aș invita la Conac pentru niște gustări, dar mi-e teamă că e drum lung de la Pebbleton. Ceainicul nostru de-abia ar începe să fluiera înainte ca trenul să plece deja – trebuie să ajungă la nouă.

Nicholas și doamna Ferrier, care încerca să suporte cu curaj perspectiva de a aștepta în clădirea gării timp de două ore, îl urmară pe domnul Collum într-o cameră întunecoasă în care trăgea curentul, cu rumeguș pe podea și bănci de-a lungul pereților. Aproape de ghișeul de bilete, șeful gării îi povestea conductorului de tren despre un hoț ticălos de ouă care îi vizitase hambarul noaptea trecută. Văzând că doamna Ferrier și Nicholas se dăduseră jos din tren în cele din urmă, conductorul făcu semn către ceas, iar șeful gării îl însoți înapoi la tren, grăbindu-se să-și termine povestea. Noii sosiți rămaseră singuri cu un bărbat cu părul roșu care stătea pe una dintre bănci, absorbit de un ziar pătat de ploaie.

— Pot vorbi puțin cu dumneavoastră, domnule Collum? Întrebă doamna Ferrier. Între patru ochi?

— Desigur, spuse domnul Collum, care încă nu-l privise pe Nicholas, dar era conștient de prezența sa fiindcă ridică un deget ca să-i arate băiatului să rămână pe loc. O conduse pe doamna Ferrier la ghișeul de bilete unde stătura cu spatele către încăperea și vorbiră în șoaptă.

Nicholas și-a ciulit urechile, dar nu a auzit nimic din conversația lor, astfel că își îndreptă atenția către bărbatul cu părul roșu care citea ziarul. Acesta părea să fie de vârstă mijlocie, poate cu zece ani mai mare decât domnul Collum. Măinile sale bronzate, aspre sugerau că avea o ocupație diferită de cea a directorului orfelinatului (ale cărui degete albe aveau unghii îngrijite și, cu excepția unei pete de cerneală, erau extrem de curate). Un detaliu vag din părul bărbatului indica faptul că purtase o pălărie, deși Nicholas nu văzu niciuna pe bancă sau pe cuierul pentru pălării de alături. Bărbatul alege cu oarecare greutate o altă secțiune a ziarului (paginile umede se lipiseră) și își reluă cititul, mormăind în sinea lui. Urmărindu-l, Nicholas îl privi timp de zece secunde plicticoase (*...impactul asupra prețului grâului de la terminarea războiului*) înainte de a-și pierde răbdarea și interesul.

Se uită la orarul de deasupra ghișeului de bilete. Trenul de la ora nouă al doamnei Ferrier era al cincilea din ziua aceea; era, de asemenea, și ultimul. Se părea că Pebbleton nu se afla chiar

la capătul lumii. Nicholas se îndreptă către cea mai apropiată fereastră care dădea spre stradă. La curbă se afla un vechi automobil Studebaker cu cauciucuri pline de noroi și cu o capotă de pe care ieșeau aburi. Dincolo de el, Nicholas putu vedea cu ușurință aproape toată localitatea Pebbleton. Câteva magazine, câteva tarabe închise în ziua aceea, din loc în loc câte o mașină. Departe în întuneric, un siloz de cereale îi aminti lui Nicholas de un far văzut prin ceață. Deasupra copacilor, către vest, se zărea o pată de lumină care se transforma în amurgul din acea seară.

În spatele gării, trenul șuieră. Nicholas ciuli urechile, sperând că adulții vor vorbi mai tare. Evident, era curios să știe ce spuneau despre el. Dar zgomotul trenului care pleca era atât de puternic, încât Nicholas nu i-ar fi putut auzi chiar dacă strigau. Ferestrele zăngăneau, podelele de lemn se clătinau. Apoi o imagine fantomatică apărură în spatele său, iar Nicholas se întoarse și o zări pe doamna Ferrier privindu-l cu seriozitate. Domnul Collum rămăsese lângă ghișeu de bilete, verificându-și ceasul de buzunar în comparație cu ceasul gării.

Pentru ultima oară, bătrâna și băiatul se priviră. Trebuiau să aștepte ca trenul să părăsească complet stația înainte de a putea vorbi, ceea ce i-a permis lui Nicholas să reflecteze din plin asupra situației. Se întrebă ce fel de expresie o să aibă doamna Ferrier la despărțire, iar acum, că momentul sosise, descoperi că era așa cum se așteptase: politicoasă, practică și

aproape comic de serioasă. Știa că avea un aer serios de dragul lui, în caz că îi era teamă sau era trist. Nu ținea prea mult la Nicholas, poate și din cauza obișnuitei sale impertinențe – îl considera un copil prea obraznic –, însă doamna Ferrier credea că exista o soluție pentru aceste lucruri și deoarece se baza pe această convingere, întotdeauna făcea tot ce putea.

N-ar fi trebuit să-și facă griji, cel puțin nu în cazul lui Nicholas. El nu era deloc trist. Ultimul orfelinat fusese cel mai rău și era bucuros că plecase. De fapt, timpul petrecut acolo fusese atât de îngrozitor, că înainte de plecarea sa ascunsese în secret sardele în mai multe perne ale persecutorilor săi și se simțise foarte mândru când ieșise pe ușă. Nu, nu era deloc trist și, deși puțin emoționat, nu-i era nici teamă. Sau nu-i era *foarte* teamă. Conacul nu putea fi mai rău decât ultimul loc și exista mereu șansa să fie un așezământ mai bun.

Vagonul de serviciu nu ieșise încă din stație când bărbatul cu părul roșu se ridică, se întinse, își rearanjă ziarul și ieși din clădirea gării. Între timp, domnul Collum își potrivise ceasul și îl băgase în buzunar. Se îndreptă către ușa deschisă și se opri. Aruncându-i o privire doamnei Ferrier, își duse mâna la pălărie ca într-un salut politicos – deși poate că doar își lăsase borul ca să-l apere de vreme – și ieși afară cu umbrela. Toate acestea se petrecură ca într-o pantomimă fiindcă hurelul, zăngănitul și vuietul trenului acopereau orice alt zgomot. Când, în cele din urmă, o oarecare liniște se lăsă din nou în clădirea gării, doamna Ferrier puse o mână pe umărul băiatului.

— Nicholas, știi ce ai de făcut, spuse ea.

— Sigur că da, doamnă Ferrier! Trebuie să-mi car valiza la automobilul Studebaker fără să țin cont de burniță. Presupun că voi sta pe locul din spate, în timp ce domnul Collum călătorește în față cu șoferul.

Doamna Ferrier clipi din ochi.

— Șoferul?

— Desigur, zise Nicholas, dând din umeri. Bărbatul cu părul roșu și pălăria cea nouă.

— Bărbatul cu părul roșu...

Îndreptându-se de șale, doamna Ferrier se uită afară pe fereastră. Sprâncenele i se ridicară mirate:

— Așa e, ai dreptate, deși nu asta intenționez să spun. Îl remarcă pe băiat privind-o plin de speranță, colțurile gurii tremurându-i, ca și cum se stăpânea să nu zâmbească, apoi oftă. Foarte bine, Nicholas. Spune-mi cum ai descoperit toate astea. E ultima ocazie când mai ascult una dintre explicațiile tale istovitoare.

Nicholas rânji, își ridică bărbia ca o pasăre ce se pregătea să cânte și, dând din brațe pentru a fi mai convingător, izbucni într-un șir nesfârșit de cuvinte:

— Păi, pălăria *trebuie* să fie nouă, nu-i așa? Altfel, nu și-ar fi lăsat-o în Studebaker ca să nu o ude. Ceea ce, după părerea mea, e ciudat, căci pălăriile trebuie să-și protejeze proprietarii și nu invers. Dar știi o mulțime de oameni care fac tot ce le stă în

putință de dragul pălăriilor lor, nu-i așa, doamnă Ferrier? Mă întreb însă ce s-a întâmplat cu umbrela lui. Poate că a pierdut-o. Oricum, regret că nu mi-a lăsat o parte din ziar ca să-mi acopăr capul, așa cum a făcut el, probabil, ca să nu se ude.

— Sunt sigură că a intenționat, zise bătrâna după o pauză, încurcată, însă a uitat. (Era felul de cuvinte pe care doamna Ferrier le spunea mereu în asemenea cazuri ca parte a efortului ei de a fi optimistă.) Însă de unde ai știut că e șoferul domnului Collum?

Nicholas râse. Era un râset ascuțit, șovăitor, ce semăna cu nechezatul unui ponei.

— Mă îndoiesc că e un pasager! Următorul tren ajunge peste două ore, așa că nu îl aștepta pe acesta, nu-i așa? Mai mult, a plecat în același timp cu domnul Collum și unde se putea duce pe vremea asta dacă nu către acel vechi Studebaker parcat la curba străzii? Mașina a sosit aici de undeva din provincie – motorul e încă încins și cauciucurile sunt pline de noroi –, iar domnul Collum a spus că e drum lung până la Conac. A spus *drum* și nu *călătorie*, astfel că am presupus că nu intenționa să conducă el însuși. Dacă ar fi fost cai afară, mai ales un cal purtând un suport de umbrele legat de el – Nicholas necheză din nou –, aș fi ajuns la o diferită...

Doamna Ferrier clătina din cap, cum făcea de obicei la orice spunea Nicholas, care și-ar fi continuat discursul neîntrerupt dacă ea nu și-ar fi ridicat mâna ca să-l oprească. El era pe

punctul să prezinte altă jumătate de duzină de motive pentru care ajunsese la acea concluzie despre bărbatul cu părul roșu, precum și altele pe care încă nu le conștientizase, dar la care, bineînțeles, s-ar fi gândit în timp ce vorbea. Însă Nicholas era obișnuit ca doamna Ferrier să-l întrerupă și, oricum, știa că nu era spre binele lui dacă îl făcea pe domnul Collum să aștepte. Astfel că doar dădu din umeri și o lăsă pe doamna Ferrier să continue.

— Mulțumesc, Nicholas. E mai mult decât suficient ca bietul meu cap să mă doară în următoarele două ore. Doamna Ferrier își dresese glasul. Acum ne luăm la revedere. Când am spus că știi ce ai de făcut, am vrut doar să-ți reamintesc să te porți politicos și să fii de folos. Asta e tot ce am avut de spus. Îi ridică bărbia cu degetul și îl privi încă o dată în ochi – puțin mirată la început, ca și cum văzuse un mister în ei pe care nu-l înțelegea, apoi cu o expresie diferită pe care Nicholas nu o mai zărise în ochii ei, ceva între tristețe și istovire. Îți doresc o soartă mai bună, copile. Mai bună decât ai avut până acum. Du-te. Nu-l face pe domnul Collum să aștepte.

— *Au revoir* și *adios*, doamnă Ferrier! zise Nicholas vioi, făcându-i un salut milităresc exagerat.

Doamna Ferrier se înmuie și își frecă tâmpile, căci Nicholas chiar îi dăduse o durere de cap. Încă o dată, se întrebă cum de băiatul știa atât de multe și totuși atât de puține. Acum, la despărțire, cum de el nu putuse găsi niște cuvinte mai

potrivite? Nu-i urase toate cele bune, nici măcar un cuvânt de mulțumire? Nu, doar se rotise pe călcâie, își înșfăcase valiza și intrase în următoarea etapă a vieții lui, un mic soldat imper-tinent îndreptându-se către o bătălie pe care era sigur că o va câștiga. Nici măcar nu privise înapoi.

Spre deosebire de fosta sa tutelă – care acum închidea ușa cu piciorul, trântind-o cu putere –, biata doamnă Ferrier *nu* se putuse gândi la cuvinte mai potrivite pentru acea ocazie. Nicholas Benedict avea un talent deosebit de a ști lucruri (de fapt, mult mai aparte decât ar fi crezut majoritatea adulților) și totuși nici măcar el nu putea să-și închipuie că această nouă etapă urma să fie cea mai neobișnuită – și mai importantă – din toată copilăria sa. Într-adevăr, zilele ciudate care îl așteptau îl vor schimba definitiv, deși acum nu aveau mai multă însemnătate decât ceața prin care alerga.

Tristețe și bucurie. Descoperiri și pericol. Mistere și comori. Deocamdată, toate erau secrete ce așteptau să fie dezvăluite.

În această clipă, Nicholas Benedict era un mic orfan remarcabil, având propriile lui secrete, grăbindu-se către automobilul Studebaker unde domnul Collum ședea pe locul din față nerăbdător, iar șoferul cu părul roșu își aranja oglinda retrovizoare ca să-și admire mai bine noua pălărie.